

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám:

IV/644-2/2023

Érkezett:

2023. MÁJ 12.

Érkezés módja

POSTÁN

@

EGYÉB:

Példány:

Melléklet:

Kezelőiroda:

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [redacted] született [redacted]

[redacted] alatti lakos) alperes, a csatolt meghatalmazással igazolt Dr. Kardos Ügyvédi Iroda (székhely: [redacted])

[redacted] eljáró ügyvéd neve:

Dr. Kelemenné dr. Kardos Edit, telefonszám: [redacted]

[redacted] jogi képviselőm útján IV/644-1/2023 sz. alatti ügyben az alábbi

hiánypótlást

terjesztem elő.

Elsődlegesen az Alaptörvény Szabadság és felelősség című részben szabályozott VI. cikk (1) bekezdésében foglalt magánjoghoz fűződő alkotmányos alapjogom sérelmére hivatkozom, mely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét tiszteletben tartsák. A véleménynyilvánítás szabadsága és a gyülekezési jog gyakorlása nem járhat mások magán- és családi életének, valamint otthonának sérelmével.

Ahogy az Alkotmánybíróság 3018/2016 AB határozatának [27] pontjában kifejti:

„2.1. Az Alkotmánybíróság a 17/2014. (V. 30.) AB határozatban az Alaptörvény II. és VI. cikkeinek vizsgálata során emlékeztetett: "[a]z Alkotmánybíróság a 32/2013. (XI. 22.) AB határozatában értelmezte a magánszférához való jogot és az annak viszonyát az emberi méltósághoz való joghoz. Megállapította, hogy az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése - a régi Alkotmány 59. § (1) bekezdésével ellentétben - átfogóan védi a magánszférát: az egyén magán- és családi életét, otthonát, kapcsolattartását és jó hírnevét. A magánszféra lényege tekintetében továbbra is fenntarthatónak tartotta az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlatában megfogalmazott - a magánélet fogalmának esszenciáját jelentő, általános érvényű - megállapítást, miszerint a magánszféra lényegi fogalmi eleme, hogy az érintett akarata ellenére mások oda ne hatolhassanak be, illetőleg be se tekinthessenek [36/2005. (X. 5.) AB határozat, ABH 2005, 390, 400.]. Rávilágított arra, hogy az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésében biztosított magánszférához való jog és az Alaptörvény II. cikke által garantált emberi méltósághoz való jog között különösen szoros a kapcsolat. Az Alaptörvény II. cikke megalapozza a magánszféra alakítása érinthetetlen területének védelmét, ami teljesen ki van zárva minden állami beavatkozás alól, mivel ez az emberi méltóság alapja. Az Alaptörvény értelmében a magánszféra védelme azonban nem szűkül le az Alaptörvény II. cikke által is védett belső vagy intimsférára, hanem kiterjed a tágabb értelemben vett magánszférára (kapcsolattartás), illetve arra a térbeli szférára is, amelyben a magán- és családi élet kibontakozik (otthon). Ezen túlmenően önálló védelmet élvez az egyén életéről alkotott kép is (jó hírnévhez való jog).” (Indokolás [29])”

Fenti állásfoglalás alapján a magánszféra védelme kiterjed arra a környezetre is, amelyben a magán- és családi élet kibontakozik. Nézetem szerint ebbe a körbe tartozik a szülőnek az a joga is, hogy a szülői felügyelet gyakorlására történő felhatalmazása esetén a gyermeke nevelését saját háztartásában biztosíthassa.

Ugyanígy foglal állást a 3067/2021 AB határozat [17] pontja is.

Fenti AB határozat [17] pontja a következőket fejt ki:

[17] „1.1. A házasságok, életközösségek felbomlásának kérdéskörével összefüggésben a nemzetközi dokumentumok és a gyakorlat is elsősorban a gyermek oldaláról közelíti meg a szülő és a gyermek kapcsolattartásának a kérdését (a gyermek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt Egyezmény (kihirdette: 1991. évi LXIV. törvény, a továbbiakban: Gyermekjogi Egyezmény) 9. cikk 3. pontja szerint például az "[e]gyezményben részes államok tiszteletben tartják a mindkét szülőjétől vagy ezek egyikétől külön élő gyermeknek azt a jogát, hogy személyes kapcsolatot és közvetlen érintkezést tarthasson fenn mindkét szülőjével, kivéve, ha ez a gyermek mindenek felett álló érdekeivel ellenkezik"), jóllehet a kapcsolattartás igénye éppúgy felmerül a különélő szülő oldalán. Kétpólusú jogról van szó, amelynek egyik pólusán a gyermek, a másikon a szülő - a jelen alkotmányjogi panasszal érintett esetben az apa - áll, így egyidejűleg beszélhetünk gyermeki és szülői jogról.”

Nézetem szerint a kapcsolattartás igényével egyenrangú igény a szülőnek az a joga, hogy a gyermeke felett a szülői felügyeleti jog gyakorlására ő legyen feljogosítva és e körben ugyanúgy kétpólusú jogról beszélhetünk, melynek egyik pólusán a gyermek, másikon a szülő helyezkedik el.

Ugyanezen AB határozat a következőképpen foglal állást annak [31] pontjában:

„Abban az esetben tehát, ha a bíróságoknak olyan jogvitában kell eljárniuk, amelyben az alapjogi konfliktus a jogalanyok egymás közötti viszonyában merül fel azáltal, hogy az egyik magánszemély alapjogát a másik magánszemély alapjogának gyakorlása veszélyezteti, a fentiekben meghatározott szempontok szerint az érintett alapvető jogok védelmi körének feltárásával és az érintett alapvető jogok összemérésével (”kíméletes kiegyenlítésével és méltányos egyensúlyba hozásával”) kell döntésüket meghozniuk. Ennek során a bíróságok számára lényeges szempont, hogy az érintett alapvető jogok lényeges tartalma nem üresíthető ki, és az alapvető jogoknak az Alaptörvény I. cikk (1) bekezdéséből fakadó védelmi kötelezettségét biztosítani kell.” (Indokolás [66]-[70]) (Lásd még hasonlóan: 14/2016. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [65]-[66]; 3312/2017. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [30]; 3212/2020. (VI. 19.) AB határozat, Indokolás [52])”

Fenti állásfoglalásból egyértelműen levezethető, hogy olyan jogvitában amelyben az alapjogi konfliktus a jogalanyok egymás közötti viszonyában merül fel azáltal, hogy az egyik magánszemély alapjogát a másik magánszemély alapjogának gyakorlása korlátozza, a bíróságnak az alapvető jogok összemérésével, kiegyenlítésével és méltányos egyensúlyba hozásával kell döntésüket meghozniuk. Az általam sérelmezett bírósági eljárás során az az Alaptörvény VI. (1) bekezdésében biztosított alapjogom sérült, hogy a gyermekemet saját otthonomban nevelhessem és ezzel együtt sérült az Alaptörvény XVI. cikk (2) bekezdésében foglalt neveléshez való jogom is.

Azaz alapjogi konfliktus áll fenn a jogalanyok egymás közti viszonyában, ha a különélő szülők mindegyike érvényesíteni kívánja azt az Alaptörvényben biztosított jogát, hogy a gyermekével egy otthonban élhessen és így a gyermek körül felmerülő alapvető nevelési feladatokat ő lássa el. Miután az Alaptörvény kimondja a XVI. cikk (1) bekezdésében a gyermek alkotmányos jogát a megfelelő testi-, szellemi- és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelem és gondoskodás tekintetében, így ezen, gyermek számára Alaptörvényben biztosított jog is sérül akkor, amikor nem annak a szülőnek az otthonában él ahol a gyermek megfelelő nevelése a rendelkezésre álló peradatok alapján messzemenően kedvezőbb lenne mint a másik szülőnél, annak a szülőnek pedig az Alaptörvényben biztosított elidegeníthetetlen joga egyértelműen sérül, akit annak ellenére nem jogosít fel a bíróság a szülői felügyeleti jog gyakorlására, hogy a saját otthonában illetve személyiségéből fakadóan jóval kedvezőbb feltételeket biztosít mint a másik szülő a személyiségéből és a peres eljárás során vizsgálandó felek által tanúsított szülői magatartásból fakadóan.

Fentiekből következően hivatkozom az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére is, mely szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Ahogy a 3067/2021 AB határozat [41] pontja állást foglal:

„3.3. A fentiek alapján az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a bíróság nem tett eleget az alapjogi pozíciók arányosság elvén alapuló, kíméletes kiegyenlítésére és méltányos egyensúlyba kerülésére vonatkozó követelményének, mert pusztán az általános járványveszély mint távoli, absztrakt egészségügyi kockázat alapján döntött a kapcsolattartási jog korlátozása mellett. A bírói döntések ezért e jog kiüresítéséhez vezethetnek. Mindezen okokból az Alkotmánybíróság megállapította az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdésének a sérelmét, és az Abtv. 43. § (1) bekezdése alapján támadott másodfokú bírósági végzést, továbbá az Abtv. 43. § (4) bekezdése alapján az elsőfokú bírósági végzést a rendelkező részben foglaltak szerint megsemmisítette.”

Nézetem szerint az eljáró bíróságok döntése, melyet kizárólagosan arra alapítottak, hogy a gyermek környezeti stabilitáshoz fűződő érdeke az a szempont amit döntéshozataluk során kiemelten figyelembe vettek, sérti a szülői felügyeleti jog gyakorlására vonatkozó azon alapvető igényemet, mely az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdéséből és XVI. cikk (2) bekezdéséből következik, és a bíróság nem tett eleget a felek alapjogi pozíciójának arányos, kíméletes és méltányos kiegyenlítésére vonatkozó kötelezettségének. A két alapjog összevetése során ugyanis a gyermek érdekén túl az a méltányos eljárás a szülői felügyeletet gyakorolni kívánó és kedvezőbb feltételeket biztosító szülő számára, ha azokat - a peradatok alapján megállapítható szempontokat - is megfelelő súllyal veszi figyelembe az eljáró bíróság, melyek a számára kedvező döntést eredményezhetnek, ellenkező esetben sérül a tisztességes eljáráshoz fűződő alapjoga.

Ahogy a 3067/2021 AB határozat [31] pontjában állást foglal:

„Magánjogi jogalanyok egymás közötti, mellérendelt viszonyában felmerült alapjogi kollízió megítélésére vonatkozó gyakorlatát - figyelemmel arra, hogy ilyen jogviszonyban alapjogokra nem lehet közvetlenül hivatkozni - az Alkotmánybíróság a 3145/2018. (V. 7.) AB határozatában a következőképpen foglalta össze: "az államnak az alapvető jogok védelmére vonatkozóan tevőleges védelmi kötelezettsége áll fenn [Alaptörvény I. cikk (1) bekezdés]. Ezzel összefüggésben az Alaptörvény 28. cikkének első mondata [...] a bíróságok - mint az igazságszolgáltatási funkció ellátásán keresztül állami hatalmat gyakorló közhatalmi szervek - kötelezettségévé tette, hogy az alapjogokat a magánjog alanyai közötti viszonyokban is érvényre juttassák. Ezzel a bíróságok ítélkező tevékenysége ténylegesen is alkotmányjogilag kötötté vált, tevőleges védelmi kötelezettségük keletkezett az alapjogvédelem terén.

Az Alaptörvény említett rendelkezései tehát azt a kötelezettséget róják a bíróságokra, hogy az elbírálandó ügyek alkotmányjogi aspektusát, alapjogi relevanciáját felismerjék, az érintett alapvető jogok tartalmát feltárják, és erre tekintettel értelmezzék és alkalmazzák konkrét jogvitákban a jogszabályokat. [...]

Mindezek - amint ezt az Alkotmánybíróság már több esetben is hangsúlyozta - nem azt jelentik, hogy a bíróságoknak közvetlenül az Alaptörvény rendelkezéseire kellene alapítaniuk a döntéseiket, hanem azt, hogy az alkalmazandó jogszabályi rendelkezések értelmezése és a konkrét tényállásra való alkalmazása során figyelemmel kell lenniük a releváns alkotmányossági szempontokra (7/2013. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [33]; 3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [20]).

Az Alkotmánybíróság tehát egyértelművé tette azt, hogy a bíróságok kötelezettsége, hogy az alapvető jogokat a magánjog alanyai közötti viszonyokban is érvényre juttassák. Ezzel összefüggésben speciális helyzet a konkuráló alapjogi pozíciók esetén áll elő, vagyis amikor az alapjogi konfliktus a jogalanyok egymás közötti viszonyában merül fel azáltal, hogy az egyik magánszemély alapjogát a másik magánszemély alapjogának gyakorlása veszélyezteti. Az Alkotmánybíróság erre tekintettel kiemelte: a bíróságoknak ilyen esetekben közvetítő, kiegyenlítő szerepet kell betöltenie (14/2016. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [65]; 3312/2017. (XI. 30.) AB határozat, Indokolás [30]). Ennek mércéjeként pedig az Alkotmánybíróság kifejtette, hogy "[a] védelmi kötelezettség teljesítése során mind a törvényhozónak, mind pedig a jogalkalmazóknak figyelembe kell vennie azt, hogy egyik alapjog lényeges tartalma sem korlátozható, másrészt pedig arra kell törekedniük, hogy a konkuráló alapjogi pozíciók az arányosság elvének megfelelően kíméletes kiegyenlítésre, méltányos egyensúlyba kerüljenek (fair balance, schonender Ausgleich). Ezek tekintetében az Alkotmánybíróság továbbra is kontrollt gyakorol" (13/2016. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [55])."

Nem kétséges, hogy az általam támadott bírósági döntések magánjog alanyainak jogvitájában születtek, de ezekben a jogvitákban is kötelező a bíróságok számára az, hogy a magánjog alanyainak alapjogait érvényre juttassák. Ez a követelmény a bíróságokat köti döntéshozataluk során. Az általam sérelmezett döntésekkel elbírált ügyben is egymással konkuráló alapjogi pozíciókról van szó, hisz az állampolgárnak mint szülőnek a legalapvetőbb joga az, hogy a gyermekével együtt élhessen, egy otthonban, melyre a másik, szintén alapjogát érvényesíteni kívánó szülővel szemben akkor jogosítható fel a gyermek érdekét is figyelembe véve, ha a nála fennálló feltételek a gyermek otthonának biztosítására, nevelésére nézve kedvezőbbek.

Nézetem szerint az egyik legrelevánsabb alapjog egy szülő számára a gyermekével együtt, egy otthonban élni és ezen alapjognak a védelme azért helyezett a panaszolt eljárásban fokozott terhet a II. fokú bíróságra mert tisztában volt azzal, hogy a döntése végleges és mind a gyermek, mind az alapjogukat érvényesítő szülők számára az életüket meghatározó jelentőségű lesz, és emiatt az Alkotmánybíróság konkuráló alapjogi pozíciók arányosság elvének megfelelő kíméletes kiegyenlítésére és méltányos egyensúlyára vonatkozó állásfoglalása kiemelt figyelembevételével kellett volna döntést hozni, mely nézetem szerint nem teljesült.

Ahogy a 7/2013 AB határozat [33] pontja állást foglal:

„3. Az indokolt bírói döntéshez fűződő jog ebből következően az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerén belül jelentkezik. Az alkotmányos előírás ugyanakkor kizárólag az eljárási törvényekben foglaltak szerint kötelezheti a bíróságot a döntésének alapjául szolgáló indokok bemutatására. Ebből következik, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény e szabályát mindig együtt olvassa a jogvita jellege, és az adott ügy típusa által kijelölt konkrét eljárásjogi szabályokkal. Az Alaptörvény 28. cikk első mondata úgy rendelkezik, hogy "[a] bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik." Az Alaptörvény 28. cikke tehát a bíróságokkal szemben azt a követelményt fogalmazza meg, hogy ítélezésük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék és alkalmazzák. Figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabály értelmezési kötelezettségre is, az Alkotmánybíróság azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróság az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazta-e. Az Alkotmánybíróság tehát a rendes bíróságoktól eltérően nem a felülbírálatra alkalmasság szempontjából vizsgálja a bíróságok indokolási kötelezettségének teljesítését, és tartózkodik

attól, hogy jogági dogmatikához tartozó kérdések helytállóságáról, illetve törvényességéről, avagy kizárólag törvényértelmezési problémáról állást foglaljon. [IV/3003/2012. (VI. 21.) AB végzés, ABK 2012, 131.; Indokolás (4) bekezdése] Ennek megfelelően az Alkotmánybíróság nem vizsgálja azt sem, hogy az indokolásban megjelölt bizonyítékok és megjelenő érvek megalapozottak-e, mint ahogy azt sem vizsgálja, hogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban megszerzett bizonyítékokat és előadott érveket, vagy a konkrét ügyben a bírói mérlegelés eredményeként megállapított tényállás megalapozott-e. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése ugyanis az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat. [3237/2012. (IX. 28.) AB végzés, ABK 2012, 504-505.; 3309/2012. (XI. 12.) AB végzés, ABK 2012, 622-624; Indokolás (5)]”

Fenti indoklásból fakadóan az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése alapján a bírósággal szemben követelmény hogy ítékezésük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék és alkalmazzák. Ezen értelmezési kötelezettségükre tekintettel az Alkotmánybíróság azt vizsgálja, hogy az indokolási kötelezettségüket a bíróságok az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint alkalmazták-e. A jogerős döntés azért ütközik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe, mert az nem tesz eleget annak a kötelezettségének, hogy miután döntésével az én alapvető alkotmányos jogom sérül, döntését részletesen indokolja, az indoklása ne csak az egyébként figyelembe nem vett tények és körülmények felsorolását tartalmazza, hanem egyértelműen vezesse le azt a szempontrendszerrel és okfejtéssel, amely miatt egyes releváns tényeknek nem tulajdonított jelentőséget döntése során (melyek rendelkezésre álltak és amelyekre kifejezetten hivatkoztam is), ezzel szemben döntését olyan körülményre alapította, mely helyzetet a másik szülő teremtett önhatalmú magatartásával. Miután pedig az indoklási kötelezettségét a bíróság nem teljesítette, így nem tett eleget annak a követelménynek, hogy döntése meg kell feleljen az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének.

A 3067/2021 AB határozat az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése alapján alkotmányos alapjognak minősítette a szülő kapcsolattartáshoz való jogát. Peradat hogy ez a kapcsolattartási jogom 2020. március 19. napjától 2020. június 15. napjáig teljes egészében sérült, hisz a gyermekemmel az anya önhatalmú magatartása miatt találkozni nem tudtam, holott az Alkotmánybíróság is állást foglalt abban, hogy a pandémia idején a szülő kapcsolattartási jogát a vonatkozó jogszabályi rendelkezés alapján is biztosítani kell. Az eljáró bíróságok döntésük során ezen alapjogi sérelmem relevanciáját egyáltalán nem ismerték fel, illetve azt nem olyan súllyal vették figyelembe melyet az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdése számukra előír, ezen túl azt sem vették figyelembe, hogy az én szülői felügyelet gyakorlásához fűződő jogom – mely az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdéséből és XVI. cikk (2) bekezdéséből is következően alkotmányos alapjogom – nyilvánvalóan sérült akkor, amikor a szakértői vélemény egyértelmű állásfoglalása szerint a személyiségjegyeim alapján az én otthonomban való nevelése kedvezőbb feltételeket teremt a gyermekünk számára és ezen alapjogom sérelmével úgy hoztak döntést, hogy nem adták megfelelő indokát annak, hogy ezeket a körülményeket miért nem vették figyelembe a döntés meghozatalakor és miért nem tulajdonítottak jelentőséget annak, hogy a közös szülői felügyelet ellenére az én alaptörvényben biztosított jogom megsértésével az anya a gyermeket magához vette az én beleegyezésem nélkül, és ezt követően hónapokig egyáltalán nem biztosította még a kapcsolattartás jogát sem számomra, sőt az anya javára vették figyelembe azt, hogy a gyermek huzamosabb ideje az anya háztartásában nevelkedik.

Ahogy az Alkotmánybíróság 3067/2021 AB határozata [36] pontjában állást foglalt:

„Mérlegelést igénylő helyzetben lehetőleg a szülők egyetértésén alapuló, rugalmas megoldás megtalálása a legfontosabb. Amennyiben erre nincs mód, a bíróság akkor tesz eleget a konkuráló alapjogi pozíciók arányosság elvén alapuló, a kíméletes kiegyenlítésre és

méltányos egyensúly kialakítására vonatkozó követelményének, ha a rendelkezésére álló tények figyelembe vételével komplex vizsgálatot folytat le. Az összemérés leglényegesebb szempontja, hogy mindegyik érintett személy alapjogának védelmi igényét egyaránt el kell ismerni, egyikük alapjogai sem üresíthetők ki.

Peradat, hogy többször nyilatkoztam az eljárás során akként hogy az anyának a gyermekkel való kapcsolattartási jogát széles körben kívánom biztosítani amennyiben a szülői felügyeleti jog gyakorlására a bíróság engem jogosít fel, ezzel szemben az is peradat hogy az anya az I. fokú bíróság döntését követően (melyet a II. fokú bíróság előtt már sérelmeztem) a szabályozott kapcsolattartási jogomat korlátozta oly módon hogy a kapcsolattartási időmre az én megkérdezésem és beleegyezésem nélkül a gyermekünknek programot szervezett, mely elzárta engem attól hogy vele zavartalanul együtt lehessen, gyakorlatilag a kapcsolattartási időmben csak addig tudtam a kisfiammal zavartalanul együtt lenni, vele kommunikálni és a társaságát élvezni amíg edzésekre vittem, illetve onnan hazaszállítottam, mert az anya így döntött. Miután az eljáró bíróság a rendelkezésre álló tényeket nem vette figyelembe és nem folytatott le komplex vizsgálatot, továbbá nem tekintette irányadónak az Alkotmánybíróság azon állásfoglalását hogy mindkét szülő alapjogának védelmi igényét figyelembe kell vennie a döntéshozatala során és egyikük alapjogai sem üresíthetők ki, ez eredményezte az általam panaszolt ítélet Alaptörvénybe ütközését. Ugyanis fenti szempontok alapján nem lehetett volna figyelmen kívül hagyni azt a tényt, hogy míg az egyik szülő nyilatkozata szerint maximálisan és rugalmasan biztosítani kívánta a másik szülő kapcsolattartási jogát, ezáltal tiszteletben tartva az Alaptörvényben biztosított magánszférához fűződő jogot, addig a másik szülő ezt a jogot egyáltalán nem biztosította, majd azt a hatóság illetve bíróság döntése után kizárólag annak keretein belül tette meg, végül azt már a peres eljárás során korlátozni kezdte. Ebből fakadóan akkor vette volna figyelembe a bíróság a két érintett személy alapjogának védelmi igényét – elkerülendő azt hogy egyikük alapjogai ne üresedjenek ki – illetve akkor teremtette volna meg az alapjogi pozíciók arányosságának elvén alapuló kíméletes kiegyenlítésre és méltányos egyensúly kialakítására vonatkozó követelményt, ha a szülői felügyeleti jog gyakorlására azt a szülőt hatalmazza fel aki egyáltalán nem tanúsított a másik szülő alkotmányos jogának csorbulását eredményező vagy célzó magatartást, és aki még azt követően is kijelentette hogy a másik fél szülői jogait a legmesszebbmenőkig biztosítani kívánja a szülői felügyelet általa történő gyakorlása során, hogy a másik fél vele szemben huzamos ideig alapjogait sértő magatartást tanúsított. Nyilván a perben eljáró szakértő is feltárta a két fél személyiségéből fakadó lényeges nevelési képességbeli különbséget és erre alapította a szakvéleményét.

Mindezekre tekintettel állítom az általam panaszolt Pécsi Törvényszék 2.Pf.20.438/2022/5. sz. ítéletét Alaptörvény-ellenesnek (mely ítélet a Pécsi Járásbíróság 8.P.22.341/2019/152 sz. ítéletét jóváhagyta) és kérem annak megsemmisítését.

Jelen hiánypótlásomat az Alkotmánybíróság IV/644-1/2023 sz. végzésében biztosított 30 napos határidőn belül terjesztem elő.

Kelt: Pécsen, 2023. május 10. napján

[Redacted signature]

[Redacted name]

indítványozó
képviselője:

Dr. Kelemenné dr. Kardos Edit
ügyvéd